

Виходить у Львові що
дня (крім неділі і гр.
кат. свят) о 5-й го-
дині по полудні.

Редакція і
Адміністрація: улица
Чарненкого ч. 8.
Листи приймають се
лиш франковані.

Рукописи звертають се
лиш на окреме листі
за зложенем срібла
почтової.

Рекламації незалеж-
ні вільні від сплати
почтової.

НАРОДНА ЧАСОПІСЬ

Додаток до „Газети Львівської“.

Москвофіли і їх політика.

(Дальше).

Коли порівняємо оба ті головні напрями політичні, в яких розвивалося у нас життя народне від сорока сьомого року, то аж дивно стає, з якою правильностю, після якого строгого, можна би сказати правила природи, відбувався тут розвій: народовці, первістно більше літерати, як політики, відтак політики ліберали, зродили молодшу лібію, так само літерати, а пізніше політиків радикалів; москвофіли також ніби трохи літерати „книжники“, але ревегати і для того безхарактерні, зродили молодшу лінію москвофільську, так само ревегати, але вже радикальних „книжників“ і безхарактерників. Розуміється, що як о всіх старших, так і о всіх молодших москвофідах не можна беззаглядно і без відмінки судити, але загально судить ся після того, що комусь чи чомусь вадає головний його характер.

Хотячи докладно пізнати молодшу лінію москвофільську, або коротко молодших москвофілів, мусимо придивитися близьше їх розвою. Старша лінія москвофілів виросла у нас, що так скажемо, на тлі руського життя політичного і для того що она ніби то грала якую роль політичну. Молодші москвофіли виразали вже на тлі нашого суспільного життя і для того що носять они на собі ознаки того життя і фактично ані не грали, ані не грають ніякої ролі політичної. То єсть першою і головною їх характеристикою. Коли же хтось тих молодших москвофілів уважає може за політиків, для того, що їх забирають голос в політиці, пишуть і видають газети політичні, організують рухи

політичні і т. д. — то робить се хиба для того, що не розуміє ся на політиці, не має о ній відповідного поняття або хиба лише якесь дуже слабе. На такій основі можна би хиба назвати політиком кожного селянина, що читає собі яку газету політичну, дописує до неї, їздить на вічача, бере участь в виборах і т. д. В нашім понятті суть молодші москвофіли ще менші політиками, як були ними або їх суть старші. Лиши сусільні обставини витворили молодших москвофілів і лиши після того можна їх характеризувати і оцінювати.

Коли добре придивимося молодшим москвофілам, то побачимо що межи ними суть два головні типи. Можна би розрізнати ще й третій, але той єсть властиво лише переходовим до одного із головних і обнимає звичайно наймолодших людей, студентів, учеників і т. д. На примірі побачимо найліпше сба головні типи. Припустім, що якася громадка молодших москвофілів видавала бы якую газету. Газета мусить мати очевидно однаковий характер, що так скажемо однаковий тип, але люди, що єї пишуть не конче. Що з того, що хтось дас гроши на газету, коли той хтось, то — хам, хлонска, хамска дитина, мужик, мудьо, і ти що єї пишуть, то — аристократи з роду. Межи тими аристократами а хамом, що дає гроши, мусить бути ріжниця. Аристократи не то не люблять але й не навидять хама, встигають ся єго і знають лише тогди, коли він дас гроши, та може й зовсім справедливо, бо той хам єшо й „промисловець“. Аристократи пишуть, бо зарабатывають тим способом на житті, але головний заробок припадає хамові, котрий знає ся лішше на промислі. На сім прямі мусимо типовий взорець молодших москвофілів і для того беремо з него поділ.

Нехай ніхто не думає, що в тім поділі єсть може лише якася фантазия, якіс кпини, якася злоба. Ні, зовсім ні! Ми не пишемо сего задля якоєї фантазії не на кпини аві а якоєї злоби. Видимо предмет перед собою, то й здоймасмо з него характеристику після природи, о скілько можемо вірно і обективно. Вина наша може бути хиба лише в тім, коли дечого не добачимо, але певно, що не дадамо того, чого не виділи або не видимо.

Отже кажемо: Молодші москвофіли діляться на два головні типи: на аристократів і т. зв. „промисловців“. Оба ті типи суть угрупповані в розвою нашого життя суспільного, життя родинного і товарищеского. Прягнанням є обом тим типам окремо і в зовнішнім насамперед тип аристократичний як тип трохи старший і в певній мірі все-таки благородніший.

Молодші москвофіли-аристократи, то аристократи з роду, потомки старих аристократів, тих, що їх видигнув сорок осьмий рік і тих, що стали аристократами пізніше. Суть то переважно потомки съвященичих родів, в малій частині потомки урядників і учителів; рідко лише попадає ся між них селянська дитина, а коли попадає ся, то буває то чоловік таки десить спосібний і інтелігентний, лише що в своїм поведінню трохи грубий. За то правдиві аристократи, то джентльмени, особливо по реставраціях і пиварнях, але також і в життю приватнім. Предки їх двали десить пильно о то, щоби они не сходили ся в хлопським, хамським племенем. Дома, дітьми не чули они іншої мови як лише польську, хиба, що паробок або служниця віддавали ся до них по руські, старшими не виділи они икшої книжки як лише польську, з відміною хиба шематизму епархіального і „Временника Ставропігійського“, не

НА ТРОІЩІ.

(З англійського — Цецилля Г.)

Студена груднева ніч, що аж кости ломить. Поступішний поїзд, що їхав в гору, сопів на дверці в Руджбі і вистояв своїх 10 мінут. Перон був переповнений приїзджаючими і відіїджаючими пасажирами і їх знакомими, так, що мені, кондукторові, трудно було перейти з одного вагона до другого. А то було мені ще тим трудніше через мене товариш, одного агента льондонської тайної поліції, котрий прилучився до мене, щоби тим способом мав тим лішою нагоду придумитися подорожням. А він робив то дуже зручно, бо удавав мене знайомого, котрий ніби то зовсім рівнодушно волочиться за мене, а я навіть і не помагав ему при тім, хоч так само як і богато других ради. був з того, щоби ті хитрі злодії, за котрими поліція слідила вже від двох днів, дісталися в їх руки.

Тут або там стрітили ми яку громадку людей, котрих мій товариш не міг від разу добре оглянути і тоді він пристав та прокличаючи „страсінну“ студіль тупав ногами, ніби щоби загріти ся. Тоді мусів і я приставати та відповідати на ті тисячні питання, до яких кондуктор пречі мусить привинити. Аж ось добавив я якую молоду дівчину, що недалеко

від нас стояла сама одна — хорошенка субі, в грубій жалобі а вираз її лиця і її постава відповідали зовсім єї одівю. Она була високого, гнучкого росту, з красивим, буйним білявим волосем, що спадало її аж на плечі, а очі у неї міленікі сиоглядали невинно як у дитини. Она стояла при вході там де продають білети, а мене брада вже охота, приступити до неї та сказати їй, що дам їй навігідніше місце в тім ряді вагонів, на котрий она так тужливо споглядала.

Коли я так стою не знаючи що робити, суне ся до мене якася впадаюча в очі особа, розпихаючи людий ліктями на всі боки: якася груба старша вже пані, убрана дуже по панськи. Суне ся аж сопить, так задихала ся і дивить ся на мене крізь золоті очі, що держать ся на її правдивім орлинім носі, як на коні, а дивить ся своїми неспокійними, прижмуреними очима так, як коли-б хотіла мене ними на скрізь провертіти. За нею іде двох послугачів, що несуть і аж ледви можуть удвигнути якіс торбі, парасолі, цвіті, єї плащ та всілякі інші пакунки.

— Чи то сей льондонський поїзд? — питася она, а дивить ся на мене так, як коли-б її мимо очі і прижмурених очей трудно приходилося мене пізнати. З цілої її постави я звогадав ся, що она мусить бути приглуха, але що она була глуха як пень, зміркував я аж тоді, коли я її відповів так голосно, що мене певно почув аж машиніст о яких десять місцевих пакунках.

вагонів дальше, а она, все ще стояла і чекала на мою відповідь.

— То мабуть чи не мішаний поїзд? — спитала она наконець таким жалістним голосом, який можна часто почути від тих, що не дочувавши.

— Постійний! — гукнув я їй з цілої сили до уха.

— Сьмішно?! — визирілась она на мене, що їй аж очі ї на посі затрясли ся. — Що в тім съмішного, коли вас хтесь чимно о що спитає! Ви преці повинні дати відповідь, то ваш обовязок! От дивіть ся який! А я думала, що служба залізнична мусить бути преці чимнішою.

— Глуха я пень — шепнув до мене агент поліційний і показав старий пани головою на поїзд. Она хитаючись як стара качка посунулася до вагонів, а за нею і послугачі, і там почала шукати собі місця, аж наконець стала перед одним порожнім пересіком, в котрий відтак вільза в тяжко бідою і при помочи послугачів, котрі там і зложили єї пакунки.

Коли я в кілька мінут пізніше туди прийшов, стояла она в дверех і свою, певно що не дуже заманючою особою вступила їх всім подорожнім та видко рада була в того, що обох послугачів держала як найдовше при собі, бо все шпортала в мочонці, шукаючи видко найдрібнішої монети. Я пішов тимчасом на другий кінець поїзду і хотів, як-раз вертати на своє місце, коли до одного купе, від котрого

читали іншої газети як хиба польську, по-
значувану звичайно з двору, або „Слово“,
котре читати не конче брала їх охота.
Ненавидіти руский народ і руску мову училися
они більше із слуху, — особливо ті, що в піс-
десяти роках вже підростали. Тоді могли
они почути від своїх батьків громи на народну
мову та на газети, виходачі в народній мові,
котру они називали жидівською; могли видіти,
як їх батьки при їх очах налили ті газети,
щоби їх сліду з них не було (се факти) і чули
науку, щоби ніколи не важились ані говорити
ані писати такою мовою.

Поза дому побирали молоді аристократи
також досить пильне виховане — чого впрочім
не можна ніяк брати за зле їх родичам; їх
віддавано о скілько можна було на найліпші
„станції“ до польських домів, де они набира-
лись не лиш благороднішого поведення, глад-
ших манер і рухів, але також і сувітогляду
польської суспільноти. Про народ руский дови-
дувалися они лиш тілько, що то народ хлоп-
ський греко-католицького обряду, а то потвер-
джало їй порівнане зі своїм власним досвідом
з дому. Лиш один ще обряд вязав тих молодих
аристократів з хлопським народом і давав
ся їм досить прикро відчути в школі, коли сей
або той катихит став їх учити того обряду на
„книжнім языці“ або случайно який професор,
що на ліхих підручниках для науки рускої мови,
доказував потребу вироблення книжного язика.
Пильніші з тих аристократів слухали ради
своїх учителів і користувалися пильно росий-
ским словарем Шмідта, уважаючи его за рус-
кий. Меніше пильні уважали науку руского
язика за великий тягар для себе і найрадше
були би его не учили ся, як би не то, що не
знали, чи не пройде ся їм поступити до семі-
нарії духовної. В такім случаю ставав їм в
пригоді учитель, або який катихит і нота з
російської мови виходила добра.

Так виховані молоді аристократи не
знали по правді, хто они. Чули, що їх хтось
часом звав Русинами, але они того встидалися
і нераз молодцями червоніли ся і спускали
очі в долину, коли в товариствах, в котрих
знайшли ся пішла бесіда про Русинів, найчасті-
шіше не конче Русинам прихильна. Виступити
в обороні Русинів, хоч би були може мали право
до того, не могли виступати, бо не мали на то,
не знали ніяких аргументів, лиш соромились,
а щоби остаточно покрити свою соромливість,
потакували, коли того було потреба, а поволи
брали ся і самі огидити руский народ і руску
мову.

я недалеко стояв, приступила тата молода дів-
чина, которую я вже перед тим видів.

— Чи сим поїдом добре — до Енстон? —
спитала она своїм миленським голосочком, заким
всіла до купе.

— Зовсім добре, моя панночко — відповів
я і подержав дверці заким она не влізла до вагона. — Чи маєте які пакунки?

— Дяків'ять за ваше питання, ні, не маю —
відповіла она, положила свою малу, ручну тор-
бинку на сидінні а сама сіла собі в самім ку-
тику на другім кінці. — Чи поїзд стає ще раз
межи сею стацією а Льондоном?

— Ні, моя панночко, лиш на кілька хвиль,
щоби білети відобрести.

Я мимоволі вяв у свою опіку тулу са-
мотну несъміливу дитину і так побачив я не-
задовго, що коло того купе став крутити ся
якийсь молодий панич та все заглядати до
купе. Видко, що то хороше личко щось ему
заподіяло, бо він своїми тоненькими пальцями
в рукавичках підкручував заедно чипурно свій
довгий, чорний вус. Коли надійшла послідна
хвиля поплів ся він зовсім вигідно до того
купе, отворив его, скочив до середини і замкнув
дверці за собою. Коли в середині лямпу засьві-
тили, приступив я до вікна. Той панич стояв
і як раз здоимав з себе верхні одіж, а молода
панночка сіділа на другім кінці і виглядала
через вікно. Мене то розгнівало, що я не міг
її вистарати ся вигідного місця, де би її ніхто
не був на перешкоді і я пішов до свого вагона,
коло котрого чекав вже на мене агент тай-
ної поліції.

— Ані сліду! — шепнув він до мене не-
вдоволений. — Видко, сидять ще десь в окно-
лиці, де їм певно не так безпечно як в Льон-

Роля, яку грали такі молоді аристократи
руського походження зміняла ся після того, як
они з конечності вибирали собі який стан.
Коли вибрали стан духовний ставались з ко-
ничності Русинами. Тоді пригадували собі
науку батька і першого учителя та кате-
хита, пригадували собі то, чого наслуха-
лись на „станціях“ і встидали ся як і
давніше своєї рускості, тепер ще тим біль-
ше, що незадовго мали стати людьми. Они
мимоволі приставали тоді до тої аристократії,
під котрої проводом стояли, а що в тій
аристократії верховодили москові філії, то й мо-
лодше покоління ставало москові фільським, тим
більше що вже у Львові і Відні (за Раевского
при російській амбасаді) були формальні аген-
тури. З тих людей виводились тим способом
молодші, съвідомі москові філії, але розуміється
тайни, бо страху ради і задля виглядів на бу-
дучність мусіли бути тайними.

Трохи інакше діялося з тими, що позістава-
ли съвіткими. Часть молодих аристократів рус-
кого походження поступивши на університет
ходила, як то кажуть, самопас, декотрі вступа-
ли просто до польських товариств академіч-
них а часті, ті, котрих родичі стояли в звязи
з верховодчими тоді у нас кругами, прилу-
чала ся що правда до рускої молодежі взагалі,
але творила тут окремий елемент, котрий під
впливом своїх покровителів, виступав чим раз
съмілійше, чим раз більше агресивно, і стремів до
того, щоби радикально розірвати ту звязь яка
его ще лучила з народом руским. З першої
часті молодих москові філіїв аристократів ро-
били ся поволи назад Поляки — они немов
направляли то, чим прогрішили ся їх батьки.
Цо так було, ми могли би на доказ того на-
вести цілий ряд імен; але не потребуємо того,
бо хто знає наші відносини, то признає нам,
що так було і сам знайде собі імена. Ті люди
або маніфестують ся тепер хиба ще лиш де-
коли тим, що виступають з цілою зайлостю
против Русинів народовців, уважаючи москові
філії за правдивих репрезентантів народу ру-
ського в Галичині, але роблять то зручно, щоби
не зрадити своєї теорії супротив практики,
або таки зовсім не маніфестують ся, виступа-
ють яко Поляки, особливо, коли они суть тро-
хи вищими урядниками. З другої часті поро-
бились по часті москові фільські молоді діятелі.

(Дальше буде)

Перегляд політичний.

Президент Ради міністрів ґр. Кільман-
сегг був в Швейцарії коло Зальцбурга, де пе-
ребуває директор кабінетової канцелярії Є. Вел.
Цісаря, радник державний Бранн, а звідси по-
їхав до Італії. Туди поїхали також президент
угорського кабінету Банфі і спільний міністер
фінансів Каллі. — З Відня доносять, що та-
кож і німецький амбасадор, ґр. Айленбург, котрій
нині приїжджає до Відня має сими днями
віїхати до Італії.

Дня 10 с. м. має відбутися в Будапешті
віче немадярських народів на Угорщині, в ко-
трім возиуть участь Серби, Словаки і Румуни.
У відозві комітету сказано між іншим, що
правительство підpirає на Угорщині інтереси
лиш одного народу, під час коли другі народи
трактує як би чужих у власній їх вітчині.

Депутація болгарська виїхала вчера з Від-
ня до Софії. Перед тим ще іздила член депу-
тації, президент собрання до кн. Фердинанда до
Карлсбаду.

Болгарський міністер справ заграницьких
Начевич, сказав, що коли митрополит Климент
обіцяв Росії, що син князя Борис передіде
на православіє і що справи заграницькі в Бол-
гарії передіуть в руки російські, то хиба опу-
кав Росію.

Новинки.

Львів дні 3 серпня 1895.

— **Іменовання.** П. Міністер скарбу іменував
старших інспекторів скарбових Кароля Гашов-
ського і Альбісія Зонневенда та скарбого секре-
таря Франца Шимусика радниками скарбовими
для округа галицької дирекції скарбу. — Дальше
іменував п. Міністер скарбу старшого інспектора
податкового секретарем скарбовим, а податкових
інспекторів: Кароля Сабду, Івана Анчаковського,
Юліана Жолтанецького, Йосифа Чарнека, Кароля
Вашка, Кароля Бандровського, Йосифа Курка і
Антона Прохаску старшими інспекторами подат-
ковими.

— **Е. Е. Маршалок краєвий** кн. Евстахій
Сангушко перебуває тепер у Відні.

других купе. Аж серце в мені било ся зі стра-
ху, коли я станув перед тим купе і заглянув
до середини. Але що я побачив? Обоє подо-
рожні сиділи тихенько в своїх кутиках. Моло-
да дівчина глянула здивована від книжки, кот-
ру держала в руці і несъміливо як дитина
спитала: Чи стало ся якесь нещастя? А па-
нич видко спав і пробудив ся та крикнув:
Якого лиха став поїзд в полі? — і виставив
попри мене голову з вікна.

Огже звідси очевидно ніхто не давав
знаку і я пішов дальше до других вагонів,
але вже не так скоро. На дворі була темна
ніч, але у вагонах съвітило ся і всі повиста-
вляли голови. Ніхто не хотів призвати ся, що
то він тягнув за шнур сигналовий. Аж при-
ходжу до того вагона, в котрім сиділа тата
глуха пані, що я познакомився з нею в Рудж-
бі. Виставила голову крізь вікно і кричить до
мене:

— Чого так довго даете чекати? Деж
она?

— Хто такий? — питав, а она як би
мене не розуміла, питав знову:

— Деж тата перекуска? — і шукає в мо-
шонці за грішми. — Принесіть мені перекуску,
але борзенько.

Ніколи не забуду того, як тата баба ви-
трищила була на мене очі. Чи она вдуріла?

— Принесіть же бо мені кошичок з пе-
рекускою! Я страшно голодна — сказала она
ще раз і висипала гроши на долоню.

Я не міг з нею ніяк розмовити ся, але
она, видко пізнала по мені, що мені чогось ду-
же стало дивно бо показала пальцем на стіну
вагона і страшно обурена крикнула:

— **Відзначення.** Качальник громади Різдвяни, в Теребовельському повіті, Микола Гайдаш, одержав від Є. Е. Цісаря срібний хрест заслуги. Торжество вручення тоді відбулося дні 30 липня с. р. в бюрі ц. к. Староства в Теребовлі в присутності урядників староства і суду та всіх війтів з цілого повіту.

— **В Пробіжній,** гусятинського повіту, удалив грім 25-го липня пощоду в апарат телеграфічний на почті, знівив его і замалив річи на столі, при котрім сидів поштомайстер полагоджуючи справи з публикою. Побачивши нещасте, партії з криком утікши з канцелярії, лишаючи самого поштомайстра. Однако він не стратив пригомності, а загасив на телеграфічнім столі полуднім і так уратував шпиль будинок.

— **Громада Ракобовти** складає отсім подяку Єго Ексц. Намісникові за щедрий дар 10.000 цегол вартості 200 зл., котрі він крім своєї часті яко дідич зволив дарувати на нашу школу. — В імені громади *Матвій Зелинський*.

— **Крупи з гроши.** Неувага і недбалість людей дуже часто стають причиною шкоди і всіляких нещасть, як се показує наглядно отся незвичайна пригода, що лучила ся в Кобилянах під Krakowem: Подруги Антін і Малгожата К. поставили вибудувати собі хату, але що не мали готовки, то Антін позичив у жіда 40 зл. коронами і банкнотами. Одергавши згадану суму, положив він її до скрині, але до такої, що не замикалась. Жінка, боячись ся, щоби позичених на лихву гроши не украв хто з незапертой скриві, вийшла з неї платок з грішми і сковала до мішка, що стояв в куті хати з ячменем. Однака була при тім на стілько недбала, що не сказала о тім чоловікові і він, не знаючи о нічім, взяв одного дня, коли жінки не було дома ячмінь і завіс єго до млина, щоби там змолоти єго на крупи. В млині висипав ячмінь на кіш і очевидно не глянув більше на збіже, лише ждав аж оно змелє ся. Тимчасом жінка вернувшись до дому побачила, що чоловік пішов з ячменем до млина; она зараз побігла за ним, але прийшла вже за пізно; ячмінь, а з ним гроши були вже змелені на крупи.

— **Велике місийне торжество** відбулося минувшого місяця в Хлопятині, белзького деканата, перемиської єпархії. Вірних зібралися з Хлопятині і охрестності кілька тисяч. Священиків, крім процовідників - місіонерів, було десять. Богато вірних приступило до сповіди, а многі зложили присягу на тверезість. Священиків гостили у себе чотири дні місцевий дідич п. Теодор Гулима.

— Читайте! Преці тут стоїть написано: „Кошички з перекускою. Потягнути за шнурок! Я голодна то й потягнула за шнурок. Принесіть же, а ні то запізу вас до дирекції.

Аж тепер стало мені ясно, що тата пані була не лише глуха, але й сліпа, бо на стіні вагона були прибиті побіч себе дідич оповіщення: „Кошички з перекускою можна дістати в Руджбі”, і „Потягнути за шнурок і слушаю якої пригоди.“ Она видко прочитала перші рядки, вписані в обох оповіщеннях грубими буквами один за другим. Я не зінав вже що робити і що не то казати, аж надійшов один з директорів залізниці, котрий случайно також їхав, і розсердившись накричав на ту паню і загрозив їй карю. Але она, видко, не чула его слів лиш все свое говорила та домагала ся перекуски. На коянець із злости сіла та кинула грішми на землю.

За 5 або може 6 мінут станили на малім пристанку, де треба було відобрести білети. Аж дивлю ся, а то цілій поїзд обступила поліція. До мене приступає добре мені знаний агент тайної поліції і витас:

— Чи ви позамікали всі купе? Ходить зі мною і отворите мені кождий. Мої люди стежуть цілій дворець.

— Все на дармо — кажу. Вже в Руджбі перед виїздом перешукано цілій поїзд. Але що то значить ся, що ви тут так остро берете ся?

— Ми дістали депешу — каже він — що

— **Доля бразилійських емігрантів.** В маю с. р. — як пишуть з Бразилії — прибуло до Парани 150 емігрантів з Галичини. Коли агент Горгольо приїхав з ними до Сан-Бернардо, стали емігранти домагати ся від него звороту гроши, які він забрав до переховання, але обманець збував їх обітницями і ще висміяв їх. Також жадали емігранти обіцянок їм земель, а тимчасом Горгольо велів їм іти наймати ся до плянтацій кави. І дійстно, 30 родин пішли на плянтації, але решта, пізнавши обманство агента, кинулися на него під проводом Павла Плищака, та стали его бити. В обороні агента становилось войско — мурини, що стоять в Сан-Бернардо, аби наглядати над емігрантами і — вигнало емігрантів з гостинниці, одинокого будинку в тій місцевості. Жінки ужили оружия, іменно шаблі і поранили богато емігрантів, так, що тоді мусили відтак блукати по лісах і дебрах серед дощу і вкінці богато з них удалося до Сан-Паоло шукати заняття. Деякі найшли притулок в польській колонії Ріо-Шікено, що існує там вже від 3 літ, очевидно які зарібники, бо Горгольо утікши до Сан-Паоло вимантив від них всі гроши. Богато з емігрантів занедужало, богато померло, а дві жінки заживо згоріли.

— **Льокальні залізниці.** Міністерство торговлі уклало Юлієви Зілерові, генеральному директорові дібр пр. Андрія Потоцького, позначене розпочати передвступні технічні роботи для будови вузькошахової залізниці від Львова на Маліх і Ременів до Камінки-Струмилової.

— **Захотіло ся Бразилії** і 21-літньому прабкові Петрові Скрипковичеві з Тюткова і то так дуже, що як каже „був би не віддергав у війску“ і для того ховав ся перед бранкою. Вчера прийшов він до бюро товариства съв. Рафаїла і при тій нагоді украв пашпорт Мартина Ковальчука, витер його назвище, а вписав своє. Однака пашпорт не на богато ему придав ся, бо поліція увіязнила його і посадила до Іванової хати, звідки повандрує до нелюбого ему війска. Очевидно, що у війску жде його ще кара, яко дезертира.

— **Нещастна пригода.** З Грималова пишуть, що дні 1 с. м. лучив ся там випадок удушення газами в пивниці, де не заходив ніхто вже від року, війшла 25-літня Нахманова з братом Бірнавом і там обов'язали смерть. При добуванню трунів, тих, котрі перші війшли до середини, мусили по хвилі витягнути, бо їм грозила смерть. Аж коли зірвано помість в сінях і зроблено до пивниці отвір з гори, вийшли гази і можна було дістати ся до нещастних. Обов'язали вже мертві і всяка поміч не придала ся ні на що.

— Читайте! Преці тут стоїть написано: „Кошички з перекускою. Потягнути за шнурок! Я голодна то й потягнула за шнурок. Принесіть же, а ні то запізу вас до дирекції.

— Але була жінка, котра могла преці перебрати ся і стати хорошим паничем з чорним вусом, по котрім певно ніхто би не пізнав, що то жінка з рудим волосем.

— А тата молода панна?

— Ну, тата могла зробити ся з того хлопця з чорним волосем. Ми того певні, шкода лиши, що не мавши такої самої певності, де поїхав ся найстарший із тих злодіїв, бо за ним і слід пропав.

Коли ми так переходимо по при вагони, кричить глуха пані: Пане кондукторе отворіть! Давіс станув з боку а я отворив. Коли він побачив, що она має тілько пакунків, прикладав послугача а той ваяв її в свою опіку. Наконець приходимо до одного купе, а Давіс питав: Се купе порожнє? Мені аж рука дрожала і серце било ся. Порожнє і темне. А преці там були пасажири і в нім съвітило ся. Що стало ся з ляиною? Чому она погасла? Та ні, не погасла; она съвітила ся лиш була залиплена чорним сукном. Давіс аж не зінав, що собі робити, коли я ему розповів, що там сидів.

Аж тепер нам стало ясно, що то сталося: перебрані оба злодії, мати і син повтікали серед темної ночі під ту пору, коли глуха пані потягнула за шнурок від пригоди і зажадала перекуски. Але найбільшої штуки доказав найстарший злодій, бо то з него зробила ся була та глуха і сліпа пані, котрій Давіс ще поміг видобити ся з купе прикладавши її на поміч послугача.

— **Зміна властителя.** Маєтність Розшути, в добромильському повіті, купив п. Фердинанд Опольський від дотеперішнього властителя Ісаака Лянгзама.

— **Добра гадка.** В селі Маковій під Татрами постановив тамошній съвіщеник, що кождий молодий мусить перед вінчанем зложити в хресті 5 зл. яко кавцю за приличне поведене весільної дружини перед слюбом. Если прийдуть всі до костела тверезі, без съців і криків по дорозі — то пятка вертас до кишень молодого, если ж ні, то він її вже більше не побачить, бо під оно на відмальоване і потреби костела.

— **Огні.** Про пожар в Калуші з дня 29 липня с. р. пишуть звідтам: Огонь вибух над раном в домі Вольфа Курца і помимо ратунку обхопив п'ять сусідніх домів та наробыв школи на 22.000 зл. Страти були досить високо обезпечені. — Того самого дня около 3-тої години з полудня вибух огонь на обшарі двірськім в Озірній, золочівського повіту. Погоріла горальня, дві стайні на волі і мешканський будинок. Страти виносять близько 26.000 зл. — Передвчера повстав огонь на складі вугля в броварі швехатськім у Відни. В тім броварі було до 2000 вагонів вугля камінного, однака удалося пожар спинити. Ратовано в той спосіб, що горючий вугілля присипувано землею і піском, а вугілля, котрого ще не обхопила полумінь, виважено вагонами. Шкоди дуже великі.

Штука, наука і література.

— „Дзвінка“ чч. 14 і 15 містять: Байку Ю. Крашевського „Цвіт нацороти“; — розвідку „Маєвий хрущ“; — байку Л. Глібова „Вовк та зозуля“; — розвідку „Паші товарищи (2 Горобці)“; — стишок В. Чайченка „На поля“; — продовжене арабської казки „Абу Каземові канці“; — продовжене Джонатана Свіфта „Подорожі Гулвера“; — розвідку „Дещо про сонце“; — оповідання „Заможний хазяїн“; — казку „Дукатове деревце“; — загадки, ребуси, задачі і розвязки.

ТЕЛЕГРАММЫ.

Ліндав 3 серпня. Архікнязь Роберт Фердинанд, син вел. кн. Фердинанда Тосканського, помер вчера на запалені блоні черевної.

Пільзно 3 серпня. Солодівня мішанського бровара згоріла вчера майже до тла. Будинок був добре заасекуowany. При гашенню огню забив ся один пожарник, а один тяжко покалечив ся.

Константинополь 3 серпня. Порт дала вчера трем державам основні пояснення до своєї послідної ноти в справі вірменській.

Pозишиаки на ріці *Micicinip*. Повіст з життя американських полішуків в пе реклалі К. Вербенка, вийшла осібною книжкою (609 стор. друку) і продався по ціні 80 кр. в книгарні Ставропігійській, тов. ім. Шевченка і у накладця К. Паньковського.

Надіслане.

Донесене.

Важне для всіх терплячих на перепуклину. Високе д. к. Міністерство торговлі у Відни надало

І. М. Фрайліхови

бандажистови-специалістови у Львові ул. Шпитальна ч. 4, дні 25 червня 1895 р. до ч. 2.297 Патент на виключний виріб уліпшених бандажів єго власного винаходу — о чім Вп. Публіку повідомляє ся.

(Бюро анонсів „Імпресса“ Львів.

64

За редакцію відповідає: Адам Креховецький.

Заосмотрене склом будівель і порталів
поручає Яков Мерер.

48

Фабричний склад тафльового скла ческого і бельгійского
також зеркал і рам,
у Львові, улиця Кароля Людвіка ч. 25.
Ціни умірені. Замовлення в провінції полагоджую безпроволочно.

І Н С Е Р А Т И.

Публичне бажане.

Випонявши перший обов'язок со-
вітного купця, примінивсь я до
бажання Ви. Публики, перевносячи
мою Торговлю чаю в гамрної і
за-для електричної веліанції не-
безпечної улиці Сикстускої до спо-
кійного і пречудного пасажу Гавс-
мана. Вдачний слуга
59 ІЗИДОР ВОЛЬ.

Інсерати

(„оповіщення приватні“) як
для „Народної Часописи“
так також для „Газету Львів-
скої“ приймає лише „Буро
Днівників“ **ЛЮДВІКА**
ПЛЬОНА, при улиці Кароля
Людвіка ч. 9, де також зна-
ходить ся Експедиція міс-
цева тих газет.

Всі прибори для аматорів і фахових фотографів

именно:

шапір альбуміновий, целоїдиновий, течі, пікла, хе-
мікалія найдешевше купити можна впрост у заступ-
ників фабрик найбільших

ГАМЕЛЬ і ФАЙГЕЛЬ

Львів, ул. Коперника 21.

Найсмачніший, найдорожчий і заразомъ
найдешевшій додатокъ до кавы есть:

Едино здоровий додатокъ до кавы для женъ,
дѣтей, недужихъ, лѣкарями прелоручена.

КАТРАЙНЕРА
КНАЙПА-СОЛОДОВА-КАВА

Найчистіший природний продуктъ
въ цѣлыхъ зернахъ. Фальшованье
черезъ донъшку въключено.

Достати можна всюды; ½ кг. 25 кр.

Пересторога: Треба жадати и
приймати толькo оригиналъ
пачки съ именемъ „Катрайнеръ“.

Поручає ся
торговлю вин **ЛЮДВІКА ШТАДТМІЛЛЕРА** у Львові.

Бюро днівників і оголошень **Л. Пльона** у Львові
улиця Кароля Людвіка число 9, приймає
абонамент на всі днівники по цінах оригінальних.